

ובן שניינו, ספר היה לו לחנוך, וזה ספר ממקום של ספר של תולדות אדם היה, וזהו סוד החכמה, שהרי מהארץ נפל. זהו שפטות ואיננו כי לך את אלהים. והוא הנער, שפטות אלהים. (משל ב') חנוך לנער על פי דרכו. וכל גנוזים עליונים נמסרו בידיו. וזה מסר ונמן ועשה שליחות, ואלף מפתחות נמסרו בידיו. ומאה ברכות לוקח בכל יום וקשר קשרים לרבותו. הקדוש ברוך הוא לך אותו מהעולים לשמש אותך. זהו שפטות כי לך את אלהים.

ומזה נמסר ספר שנקרה ספרו של חנוך. בשעה שאחיו אותו מקדוש ברוך הוא, הראה לו כל גנוזים עליונים. הראה לו עין חמימים באמצע הגן והעלים שלו וענפיו, והכל ראיינו בספרו. אשרי אתם חסידים עליונים שבחכמה עליונה התגלתה להם ולא נשכח מהם לעולמים, כמו שנאמר (תהלים כה) סוד ה' לריאיו ובריתו להודיעם.

ויאמר ה' לא ידונן רוחי באדם לעלם בignum הואبشر וגוי. רבינו אחא אמר, באוטו זמן היה אותו נבר ששפוץ וויצא, מוציא רום עליונה מעץ החיים ומוריק באילן (ששרה בו המוח) (מעץ המוח), ונמשכות רוחות לתחזק בני אדם ימים (וינט) רבים, עד שעלה רוחות והתייאבו לפתח. אז הספתקה רוח עליונה מאותו אילן בשעה שפרחו נשמות בבני (מבנה) אנשים. וזה שפטות לא ידונן רוחי באדם לעלם. تحت לעולם בשעה שפרחו נשמות בבני אדים.

בignum הואبشر, רבינו אלעזר אמר, (בישיבו של רב אלעזר אמר) בignum זה משה, שהוא מair ללבנה, ומכם זה עומדים בני אמר) בignum דא משה. דאייה נהיר

ובן פגינן ספר הוה ליה לחנוך. ורק ספר מאתר דספרא דתולדות אדם הוה הוא ר' ר' דחכמתא. דהא מאראעא אנתניטיל הדא הוא דכתיב ואיננו כי לך אותו אלהים. והוא הנער. בדכתיב, (משל ב') חנוך לנער על פי דרכו.

וכל גנוזי עליאי אטמיסון בידיה. ורק מסיר וייחיב ועבד שליחותא. ואלף מפתחן אטמיסון בידיה. ומאה ברקאנ נטיל בכל יומא וקשר קשירין למאירה. מעולם נטיל ליה קדשא בריך הוא לשמושיה הדא הוא דכתיב כי לך אותו אלהים.

ומן דא אטמיסר ספרא דאקרי ספרא דחנוך. בשעתה דאחד ליה קדשא בריך הוא אחמי ליה כל גנוזי עליאי. אחמי ליה אילנא דחמי בגו מציאות גנטא וטרפוי וענפוי. וכן לא חמיין בספריה. זבאין אונין חסידי עליין דחכמתא עלאה אתגלי להו ולא אנתשי מנייהו לעלמין כמה דאת אמר, (תהלים כה) סוד ה' לריאיו ובריתו להודיעם:

ויאמר יי לא ידונן רוחי באדם לעולם בשוגם בההוא זמנה הוה בהוא נברה דגיגיד וונפיק, אפיק רוחא עלאה מאילנא דחמי ואריך באילנא (דשורייה ביה מותא) (MAILAN DMOHIA) ואתמשכן רוחין בגורויהו דבני נשא יומין (וינט) סגיאין. עד דסלקי ביישין ואתעדו לפתח. כדין אסתלק רוחא עלאה מההוא אילנא בשעתה דפרק נשמותין בבני (מבנה) נשא הדא הוא דכתיב לא ידונן רוחי באדם לעולם. למיבב לעולם בשעתה דפרק נשמותין בבני נשא. בשוגם הואبشر רבינו אלעזר אמר (רב רבי אלעזר אמר) בשוגם דא משה. דאייה נהיר

אדם בועלם ימים (ומניהם) רבים. והיו ימי מאה ועשרים שנה - רמז למשה, שעל ידו נתנה תורה. ואזו מורייך [וורק] חמימים לבני אדם מאותו עז המימים. וכך היה. אלמלא שחתאו ישראל. זהו שכותוב (שמות ל') חרות על הלחות. חרות מפלאך היפות. שהרי עצ חמימים היה מושך למשה.

ועל בשג'ם שהוא בשר עוזר נזכר להריך [לטרכא] רום של חמימים. בשגם אחוו למשה, אחוו לעלה. ועל זה שנינו משה לא מת, אלא התכנס מן העולם והיה מאיר ללבנה, شهر השמש, אף על גב שמחפנסמן העולם, לא מת, אלא נensus ומAIR ללבנה, כה משה. דבר אחר בשגם הוא בשר במשיכת הרוח בבני אדם ומן רב, חזור להיות הבשר להמשך אמר הגור ולהסתדר במעשה העולם הזה.

אמר רבי יצחק, כל (הדורות שתתקנו משת, כלם צדיקים וחסידיים. אחר בר הפטשו והוליה, ולפניהם אקנות [חכמיה]) העולם להוג ברוחם ובחרבות. עד שבא נם והתקין להם מקון העולם ולעבד ולמקן את הארץ. שהרי בהחלה לא היו זורעים וקוצרים, אחר כן האצטרכו את זה, שכותוב עוד כל ימי הארץ וגוי.

רבי אלעזר אמר, עתיד קקדוש ברוך הוא לתקן עולם ולהתקין רום בבני אדם כדי שיבניו ימים לעולמים. זהו שכותוב (ישעה סה) כי פימי הארץ ימי עמי וגוי. וכותוב שם כה בלא הפתות לנצח ומחה ה', אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר. עד כאן נקבע נדברים. מכאן והלאה תקון הפרשה.

לסייעתך. ומחייב בני נשא בעלם יומין (ומי) סגיאין. והיו ימי מאה ועשרים שנה, רמז למשה דעל ידיה תורה אתיה ביתת. וכדין יריך (ס"א ודי) חיין לבני נשא מההוא אילנא דחין. וככה היה. אלמלא דחבו ישראל הדא דכתיב (שמות ל') חרות על הלחות, חרות מפלאך המות. דהא אילנא דחין היה משיך למתא.

ועל דא בשג'ם דאייה בשר קיימא מלאה לאראקא (לאחרקה) רוחא דחין. בשגם אחד למתא אחד לעילא. ועל דא תנינן משה לא מית אלא אתביביש (ד"ה ע"א) מעלם א ויהוה נהיר לשינה. דהא שמשא אף על גב דאתבנש מעלם לא מית אלא עאל ואנהיר לשינה. בך משה. דבר אחר בשגם הוא בשר במשיכו דרוחא בבני נשא זמנא רביה אהדר למחיי בשר לאתמשכא בת רופא ולאשדר לא בעובדין דהאי עלם.

אמר רבי יצחק כל (דרין דاشתכלו משת בלהו צדיק וחסידי). לבתר אתרפשטו ואולדיו ואולפו אומנותא (וחכמתה) דעלמא לשצאה ברומחין וסיבין. עד דאתא נח ואתקין לוון תקונא דעלמא ולמפלח ולאתקנא ארעה. דהא בקדמיתה לא הו זרעין ותצדין. לבתר אצטרכו להאי דכתיב עוד כל ימי הארץ וגוי.

רבי אלעזר אמר זמין גדרשא בריך הוא לתקן עלם ולאתקנן רוחא בבני נשא בגין היורכון יומין לעלם יומין הדא הוא דכתיב, (ישעה סה) כי בימי הארץ ימי עמי וגוי וכתיב, (שם כה) בלא הפתות לנצח ומחה כי אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר:

עד כאן אשתקלו מילון מבוא ולחלה תקונא דפרשtau: